

Lieta C-500/18

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta
98. panta 1. punktu kopsavilkums**

Iesniegšanas datums:

2018. gada 30. jūlijs

Iesniedzējtiesa:

Tribunalul Specializat Cluj (Klužas Speciālā komercietu tiesa,
Rumānija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2018. gada 2. maijs

Prasītājs:

AU

Atbildētājas:

Reliantco Investments LTD

Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

Pamatlietas priekšmets

Prasība par spēkā neesamības un atbildības atzīšanu, ar kuru prasītājs lūdz:

- a) atzīt, ka daži līguma par finanšu instrumentu tirdzniecību sabiedrības *RELIANTCO INVESTMENTS LTD* tiešsaistes platformā *www.ufx.com* noteikumi ir negodīgi, un svītrot minētos noteikumus no līguma to spēkā neesamības dēļ;
- b) atzīt par spēkā neesošiem sešus ierobežotus pasūtījumus [*limit order*], ko prasītājs iekļāvis *UFX* platformā 2017. gada 13. janvārī;
- c) piespriest atbildētājām samaksāt 1 919 720 ASV dolāru (turpmāk tekstā – “USD”) un likumiskos procentus, kas aprēķināti no 2017. gada 13. janvāra līdz samaksas dienai, galvenokārt kā [atlīdzību par] kaitējumu, kas radies no civiltiesiskās atbildības par neatļautas darbības veikšanu, un pakārtoti – atbilstīgi pušu sākotnējās situācijas atjaunošanai – kā sekas ierobežoto pasūtījumu atzīšanai par spēkā neesošiem;

d) piespriest atbildētājām samaksāt 191 972 USD kā atlīdzību par morālo kaitējumu.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Uz LESD 267. panta pamata tiek jautāts, kā interpretēt Direktīvas 2004/39/EK 4. panta 1. punkta 12) apakšpunktu, Direktīvas 93/13/EEK 2. panta b) punktu, kā arī Regulas (ES) Nr. 1215/2012 7. panta 2. punktu un 17. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai, interpretējot Direktīvas 2004/39/[EK] 4. panta 1. [punkta] 12) apakšpunktā minēto jēdzienu “privātais klients”, valsts tiesa var izmantot/valsts tiesai ir jāizmanto tie paši interpretācijas kritēriji, kuri definē patērētāja jēdzienu Direktīvas 93/13/EEK 2. panta b) punkta izpratnē?
2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, ar kādiem nosacījumiem “privātais klients” Direktīvas 2004/[39/EK] izpratnē var tādā strīdā kā pamatlietā aplūkojamais atsaukties uz patērētāja statusu? Un
3. It īpaši, vai tas, ka “privātais klients” Direktīvas 2004/[39/EK] izpratnē salīdzinoši īsā laikā īsteno lielu tirdzniecības darījumu apjomu un iegulda lielas naudas summas tādos finanšu instrumentos, kādi definēti Direktīvas 2004/39/[EK] 4. panta [1. punkta] 17) apakšpunktā, ir būtiski kritēriji, lai izvērtētu “privātā klienta” tās pašas direktīvas izpratnē patērētāja statusu?
4. Vai darbībā, kuras mērķis ir noteikt savu jurisdikciju, jo tai ir pienākums atkarībā no konkrētā gadījuma noteikt, vai ir piemērojams Regulas (ES) Nr. 1215/2012 17. panta 1. [punkta] c) apakšpunkts vai 7. panta 2. punkts, valsts tiesa var ņemt vērā un/vai tai ir jāņem vērā prasītāja izvirzītais materiālo tiesību pamatojums – proti, tikai ārpuslīgumiskā atbildība – kā tiesiskās aizsardzības līdzeklis par domājami negodīgu līguma noteikumu Direktīvas 93/13/EEK izpratnē parakstīšanu, par kuriem piemērojamās materiālās tiesības tiek noteiktas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 864/2007 (Roma II), vai tomēr prasītāja iespējamais patērētāja statuss padara par nebūtisku viņa prasības pieteikuma materiālo tiesību pamatojumu?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV 1993, L 95, 29. lpp.), 2. panta b) punkts, 3. panta 1. punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/39/EK (2004. gada 21. aprīlis), kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas

85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK (OV 2004, L 145, 1. lpp.), 1. panta 2. punkts, 2. panta 2. punkts, 4. panta 1. punkta 12) apakšpunkts, 6. panta 4. punkta d) apakšpunkts un 19. panta 2., 3. un 5. punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (pārstrādāta versija) (OV 2012, L 351, 1. lpp.), 17. panta 1. punkta c) apakšpunkts, 18. panta 1. punkts, 19. pants, 21. panta 1. punkts un 25. panta 4. punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV 2008, L 177, 6. lpp.), 6. panta 1. un 2. punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II) (OV 2007, L 199, 40. lpp.), 2. panta 1. punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1286/2014 (2014. gada 26. novembris) par komplektētu privāto ieguldījumu un apdrošināšanas ieguldījumu produktu (PRIIP) pamatinformācijas dokumentiem (OV 2014, L 352, 1. lpp.), 13. panta 1. punkts.

Piesauktās valsts tiesību normas

Iesniedzējtiesa ilustrē dažādas valsts tiesību normas, ko prasītājs izvirzījis savā prasības pieteikumā un “kas varētu tikt izmantotas aplūkojamajā lietā”, ja šī tiesa skatītu lietu pēc būtības. Tās tomēr nav būtiskas, lai atrisinātu jautājumu par kompetento jurisdikciju, par ko ir šī prejudiciālā tiesvedība.

Īss lietas apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2016. gada 15. novembrī prasītājs izveidoja kontu digitalizētai tirdzniecībai sabiedrības *RELIANTCO INVESTMENTS LTD* tiešsaistes platformā *www.ufx.com*, caur platformu piekrītot *UFX* noteikumiem un nosacījumiem, nolūkā tirgot tādus finanšu instrumentus kā finanšu līgumi par starpību [*contract for difference*] (turpmāk tekstā – “*CFD*”).
- 2 Lai izveidotu kontu *UFX* platformā, prasītājs izmantoja kādas komercsabiedrības globālā tīmekļa domēnu un šīs komercsabiedrības attīstības direktora statusā ir pārvaldījis saraksti ar sabiedrību *RELIANTCO INVESTMENTS LTD*.
- 3 2017. gada 11. janvārī prasītājs parakstīja līgumu par peļņu, kas izriet no tirdzniecības, norādot, ka ir iecerējis izmantot sabiedrības *RELIANTCO*

INVESTMENTS LTD piedāvāto tirdzniecību, un norādot, ka ir izlasījis, sapratis un piekritis ievērot piedāvājuma noteikumus un nosacījumus.

- 4 Minētajos apstākļos prasītājs piekrita parakstīt ar sabiedrību *RELIANTCO INVESTMENTS LTD*, – šai pēdējai esot regulatora statusā, kam atļauju izdevusi un kuras darbību Kiprā reglamentē Kipras Pārvedamo vērtspapīru un biržas komisija, – klienta līgumu ar minētajā aktā reglamentētajiem noteikumiem un nosacījumiem, lai tirgotu *CFD*.
- 5 Saskaņā ar pušu noslēgtā līguma 27. pantu visi no tādējādi noslēgtā klienta līguma izrietošie vai ar to saistītie strīdi tiks risināti Kipras tiesā, un turklāt noslēgto aktu un visas attiecības saistībā ar tirdzniecību starp pusēm reglamentēs Kipras tiesību akti.
- 6 Laikposmā no 2016. gada novembra līdz 2017. gada 13. janvārim pēc 197 tirdzniecības darījumu veikšanas ar *CFD* prasītājs guva peļņu 644 413,53 USD apmērā.
- 7 2017. gada 13. janvārī prasītājs iekļāva *UFX* platformā sešus ierobežotus pasūtījumus, cenas ierobežojumam esot atkarīgam no naftas cenas. Prasītājs apgalvo, ka pēc šiem tirdzniecības darījumiem ir zaudējis visu summu, kas kontā bija ieskaitīta darījumam, proti, 1 919 720 USD.
- 8 2017. gada 26. aprīlī prasītājs iesniedzējtiesā cēla prasību pret Kipras sabiedrību *RELIANTCO INVESTMENTS LTD* un sabiedrību *RELIANTCO INVESTMENTS LTD LIMASSOL SUCURSALA BUCUREȘTI (RELIANTCO INVESTMENTS LTD LIMASSOL, Bukarestes filiāle)*, apgalvojot, ka ir cietis no manipulācijas, kura ir izraisījusi minētās summas zaudēšanu.
- 9 Minētajos apstākļos prasītājs norāda uz atbildētāju civiltiesisko atbildību par prettiesiskas darbības veikšanu, kas izriet no patērētāju aizsardzības noteikumu pārkāpuma. Tāpat arī prasītājs prasa, lai tiktu atzīts vairāku līguma noteikumu negodīgais raksturs un lai minētie noteikumi tiktu svītroti no līguma to spēkā neesamības dēļ; lai tiktu atzīta sešu ierobežotu pasūtījumu, ko prasītājs iekļāvis *UFX* platformā 2017. gada 13. janvārī, spēkā neesamība; lai atbildētājām tiktu piespriests samaksāt 1 919 720 USD un likumiskos procentus, kas aprēķināti no 2017. gada 13. janvāra līdz samaksas dienai, galvenokārt kā [atlīdzību par] kaitējumu, kas radies no civiltiesiskās atbildības par prettiesiskas darbības veikšanu, un pakārtoti – atbilstīgi pušu sākotnējās situācijas atjaunošanai – kā sekas iepriekš minēto ierobežoto pasūtījumu atzīšanai par spēkā neesošiem, un lai atbildētājām tiktu piespriests samaksāt 191 972 USD kā atlīdzību par morālo kaitējumu.
- 10 Prasītājs būtībā uzskata, ka ir iestājusies atbildētāju civiltiesiskā atbildība par prettiesiskas darbības veikšanu, jo ir pārkāpti noteikumi par viņa kā patērētāja aizsardzību, jo atbildētājas nav izpildījušas juridiskās prasības sniegt viņam informāciju, konsultāciju un brīdināt viņu par sniegtajiem pakalpojumiem un riskiem saistībā ar tirdzniecību *UFX* platformā, ir iekļāvušas *UFX* līgumā

daudzus negodīgus noteikumus, kuri netika apspriesti un kuri rada ievērojamu līdzsvara trūkumu pušu tiesībās un pienākumos, un ir pretrunā labticības prasībai, [atbildētājas] ir sniegušas neatbilstošus tirgdarbības pakalpojumus un konsultāciju pakalpojumus saistībā ar ieguldījumiem, kas maskēti dažu “*personal trainer*” pakalpojumu veidā, un nav izpildījušas nosūtītos pasūtījumus saskaņā ar sniegtajām instrukcijām – apstākļi, kas ir izraisījis kaitējuma rašanos.

- 11 Atbildes rakstā atbildētājas izvirzīja iebildi par Rumānijas tiesu vispārējās jurisdikcijas neesamību, uzskatot, ka kompetence skatīt prasību ir Kipras tiesām.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 12 Iebildes par Rumānijas tiesu jurisdikcijas neesamību pamatojumam **atbildētājas** izvirza dažādus argumentus.
- 13 Pirmkārt, tās apgalvo, ka *UFX* līguma slēdzējpusēs ir veikušas tiesisku jurisdikcijas izvēli par labu Kipras tiesu iestādēm, izmantojot līguma 27. pantā paredzēto noteikumu.
- 14 Otrkārt, Kipras tiesu iestāde, konkrēti Limasolas rajona tiesa, kurā prasītājs bija vērsies ar lūgumu izdot pagaidu lēmumu par pirmās atbildētājas mantas apķīlāšanu Kiprā, jau ir paudusi savu viedokli, atzīstot savu jurisdikciju skatīt lietu.
- 15 Treškārt, atbildētājas uzskata, ka ir izslēgta Rumānijas tiesu jurisdikcija, uz kuru atsaucas prasītājs, un ka tā ir balstīta uz Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem, lasot to kopsakarā ar Regulas Nr. 1215/2012 18. un 19. panta noteikumiem, jo gadījumā, kad tiek apstrīdēta jurisdikcijas izvēles spēkā esamība, no tās pašas regulas 25. panta 1. punkta izriet, ka tiesai ir jāvērtē minētā spēkā esamība saskaņā ar tās valsts tiesību aktiem, kuras jurisdikciju puses ir izvēlējušās, proti, saskaņā ar Kipras tiesībām.
- 16 Ceturtkārt, atbildētājas apgalvo, ka, viņuprāt, prasības pieteikums pamatojas uz *culpa in contrahendo*, jo prasītājs lūdz atzīt no prettiesiskas darbības izrietošu civiltiesisko atbildību būtībā par to, ka ir sniegta domājami maldinoša reklāma un ka domājami nav izpildītas prasības par informāciju pirms līguma noslēgšanas, jo *culpa in contrahendo* ir ārpuslīgumiska saistība Regulas Nr. 864/2007 2. panta 1. punkta izpratnē.
- 17 Piektkārt, atbildētājas apgalvo, ka nevar secināt, vai prasītājs balstās uz Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunktā minēto pirmo gadījumu (līgums ir noslēgts ar personu, kas veic komercdarbību vai profesionālo darbību patērētāja domicila dalībvalstī) vai uz c) apakšpunkta otrajā teikumā minēto gadījumu (jebkādā citā veidā vērš šādas darbības uz minēto dalībvalsti vai vairākām dalībvalstīm, tostarp uz minēto dalībvalsti, un līgums ietilpst šādu darbību jomā).

- 18 Kas attiecas uz Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunkta pirmo daļu, tā neesot piemērojama aplūkojamajam strīdam, jo otrajai atbildētājam, kas ir pirmās atbildētājas kontrolēta sabiedrība, neesot neviena darbinieka un nekādas saimnieciskās darbības Rumānijā un tai vēl neesot Kipras Pārvedamo vērtspapīru komisijas izsniegtas darbības atļaujas, un turklāt kontrolējošā sabiedrība Rumānijā tieši nesniedz tirdzniecības tirgū pakalpojumus.
- 19 Sestkārt, atbildētājas apstrīd prasītāja patērētāja statusu, apgalvojot, ka tā ir fiziska persona, kura ir rīkojusies peļņas nolūkos, proti, lai gūtu peļņu pēc tirdzniecības darījumu veikšanas ar *CFD*, tā ka viņš ir veicis nevis neprofesionālu darbību, bet gan profesionālai darbībai specifisku darbību, līguma izpildes laikā gūstot peļņu 644 413,53 USD apmērā, kā sekas tam, ka laika posmā no 2016. gada novembra līdz 2017. gada 13. janvārim tika īstenoti 197 tirdzniecības darījumi, no kuriem tikai seši tika apstrīdēti. Tā kā prasītājs nav rīkojies kā patērētājs, šeit nav piemērojami Regulas Nr. 1215/2012 19. panta noteikumi. Turklāt patērētāja statusu nosaka saskaņā ar Kipras tiesībām, un Kipras tiesa jau ir paudusi šaubas par šādu prasītāja statusu.
- 20 **Prasītājs** lūdz noraidīt atbildētāju izvirzīto iebildi un apgalvo, ka Rumānijas tiesu jurisdikcijā ir spriest par strīdu pēc būtības.
- 21 Prasītājs faktiski apgalvo, ka *UFX* līguma 27. pantā ietvertā klauzula, ar ko piešķir jurisdikciju, nav spēkā, jo ir atceļama tā iemesla dēļ, ka nav ievēroti nosacījumi par spēkā esamību pēc būtības saskaņā ar minētās dalībvalsts tiesību aktiem, atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 21.[25] panta 1. punktam, vai arī, ka vienošanās ietilpst vismaz vienā no tās pašas regulas 25. panta 4. punktā minētajiem izņēmumiem.
- 22 Viņš apgalvo, ka šādā veidā netiek ņemti vērā Regulas Nr. 1215/2012 25. panta 4. punkta noteikumi, kurā ir atsauce uz iedaļas “Jurisdikcija attiecībā uz patērētāju līgumiem” 19. pantu. Pēc prasītāja domām, *UFX* līguma jurisdikcijas izvēle ir pretrunā šim pēdējam minētajam pantam, un viņš lūdza, lai tiktu atzīts šīs izvēles negodīgais raksturs. Līdz ar to, pēc prasītāja domām, no tiesību aktu par patērētājiem viedokļa šis noteikums ir spēkā neesošs un nevar tikt uzskatīts par Kipras tiesu jurisdikcijas tiesisku izvēli.
- 23 Kas attiecas uz atbildētāju argumentu, kas balstīts uz Limasolas rajona tiesas spriedumu, prasītājs apgalvo, ka tam šajā lietā nav *res judicata* spēks, jo tas ticis pasludināts saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 35. pantu, ar atsauci uz pagaidu pasākumiem un nevis ar atsauci uz lietas būtību vai attiecībā uz Rumānijas tiesu vispārējo jurisdikciju.
- 24 Prasītājs turklāt apgalvo, ka domājamais prasības pieteikuma pamatojums uz *culpa in contrahendo* koncepciju neizslēdz Regulas Nr. 1215/2012 4. iedaļas piemērošanu, jo tās mērķis ir aizsargāt patērētāju intereses no materiālo tiesību aspekta. Šādas juridiskās aizsardzības mērķis zaudētu jēgu, ja aizsardzība

aprobežotos ar darbībām, kuras attiecas uz līgumisko atbildību, savukārt neaptverot ārkārtīgi plašo neatļauto darbību klāstu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 25 Iesniedzējtiesa apgalvo, ka šajā lietā, lai noteiktu jurisdikciju, ir nepieciešams interpretēt Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunktā minēto jēdzienu “privātais klients”. Tāpat arī tā uzskata par nepieciešamu noteikt, vai valsts tiesa var ņemt vērā un/vai tai ir jāņem vērā prasītāja izvirzītais materiālo tiesību pamatojums – proti, tikai ārpuslīgumiskā atbildība – kā tiesiskās aizsardzības līdzeklis par domājami negodīgu līguma noteikumu Direktīvas 93/13 izpratnē parakstīšanu, par kuriem piemērojamās materiālās tiesības tiek noteiktas saskaņā ar Regulu Nr. 864/2007, vai tomēr prasītāja iespējamais patērētāja statuss padara par nebūtisku viņa prasības pieteikuma materiālo tiesību pamatojumu.
- 26 Minētā tiesa tāpat apgalvo, ka prasītājs ir pamatojis prasību ar civiltiesisko atbildību, kas izriet no prettiesiskas darbības, proti, ārpuslīgumisko atbildību, par kuru piemērojamās materiālās tiesības tiek noteiktas saskaņā ar Regulu Nr. 864/2007, lai gan viņš vienlaikus atsaucas uz savu patērētāja statusu, – situācija, kurā viņa prasības pieteikums varētu ietilpt līgumtiesību jomā, no jurisdikcijas viedokļa atsaucoties uz Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem.
- 27 Tāpat arī iesniedzējtiesa apgalvo, ka, pirmkārt, atbildētājas apstrīd prasītāja patērētāja statusu un apgalvo, ka nav piemērojami Regulas Nr. 1215/2012 19. panta noteikumi, un ka patērētāja statusa noteikšanai ir jānotiek saskaņā ar Kipras tiesībām, un [ka] Kipras tiesa jau ir paudusi šaubas par šādu prasītāja statusu. No otras puses, prasītājs apgalvo, ka Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunktā paredzētais jēdziens “privātais klients” sakrīt ar “patērētāja” jēdzienu Direktīvas 93/13 2. panta b) punkta izpratnē.
- 28 Kas attiecas uz šo pēdējo minēto prasītāja argumentu, iesniedzējtiesa pauž savas šaubas. Tā faktiski apgalvo, ka Direktīvas 93/13 2. panta b) punktā patērētājs ir definēts kā “jebkura fiziska persona, kura līgumos, uz ko attiecas šī direktīva darbojas nolūkos, kas ir ārpus tās amata, nodarbošanās vai profesijas”, savukārt “privātais klients” Direktīvas 2004/39 4. panta 1. punkta 12) apakšpunktā ir definēts kā klients, kas nav profesionāls klients, jo “profesionālā klienta” kategorijā ir iekļautas vienības, kam jābūt pilnvarotām vai regulētām, lai darbotos finanšu tirgos.
- 29 Tādējādi no minēto tiesību normu interpretācijas izriet, ka “patērētājs” var būt tikai fiziska persona, kura darbojas ārpus savas profesionālās jomas, savukārt “privātais klients” var būt gan fiziska, gan juridiska persona vai vienības, kas nav minētas Direktīvas 2004/39 2. pielikumā.
- 30 Turklāt iesniedzējtiesa atsaucas uz spriedumu, 1997. gada 3. jūlijs, *Benincasa* (C-[269/95], EU:C:1997:337), kurā Tiesa ir atzinusi, ka “tikai uz tiem līgumiem,

kas ir noslēgti ārpus un nesaistīti ar profesionālo darbību vai tās mērķi un vienīgi ar mērķi apmierināt indivīda privātās patērētāja vajadzības, attiecas [...] īpašie noteikumi patērētāju aizsardzības jomā, savukārt gadījumos, kad runa ir par līgumiem, kuru mērķis ir profesionālā darbība, šāda aizsardzība netiek nodrošināta”.

- 31 Minētajos apstākļos iesniedzējtiesa uzskata par nozīmīgiem atbildētāju apgalvojumus, kuras ir paziņojušas, ka prasītājs aptuveni trīs mēnešu laikā ir īstenojis 197 tirdzniecības darījumus, gūstot peļņu 644 413,53 USD apmērā, un ir apstrīdējis tikai sešus no iepriekš minētajiem darījumiem. Rīkojoties norādītajos apstākļos, patērētājs varētu tikt kvalificēts kā profesionālais klients, ievērojot Direktīvā 2004/39 noteiktos un 2. pielikuma II punktā iekļautos kritērijus.
- 32 Vēl iesniedzējtiesa apgalvo, ka nolūkā izveidot kontu *UFX* platformā prasītājs ir izmantojis kādas komercsabiedrības globālā tīmekļa domēnu un šīs komercsabiedrības attīstības direktora statusā ir pārvaldījis saraksti ar sabiedrību *RELIANTCO INVESTMENTS LTD*.
- 33 Minētajos apstākļos iesniedzējtiesa uzskata, ka ir svarīgi noskaidrot jēdzienus “privātais klients” un “patērētājs”, it īpaši indikatīvos un obligātos kritērijus valsts tiesām, kas var tikt piemēroti, šīm tiesām interpretējot kādu līguma noteikumu saskaņā ar Savienības tiesībām, jo tad valsts tiesai ir pienākums noteikt, vai, ņemot vērā minētos kritērijus, puse, kura atsaucas uz patērētāja statusu, atbilst attiecīgajiem nosacījumiem.
- 34 Attiecībā uz ceturto jautājumu tiek precizēts, ka tas iegūst nozīmi kontekstā, kurā iesniedzējtiesai ir pienākums noteikt jurisdikciju un attiecīgi noteikt, vai katrā konkrētā gadījumā ir piemērojams Regulas Nr. 1215/2012 17. panta 1. punkta c) apakšpunkts vai 7. panta 2. punkts, atkarībā no iespējamajiem interpretācijas kritērijiem, kas tai tiks piedāvāti atbildēs uz pirmajiem trim jautājumiem, kā arī atkarībā no iepriekš minēto Regulas Nr. 1215/2012 noteikumu interpretācijas.
- 35 Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzskata, ka Regulas Nr. 1215/2012 4. iedaļa reglamentē jurisdikciju patērētāju līgumu jomā, un principā tā ir piemērojama patērētāju celtajām prasībām saistībā ar līgumiem, savukārt konkrētais prasības pieteikums balstās tikai uz civiltiesisko atbildību, kas izriet no prettiesiskas darbības, kas attiecīgi izslēdz līgumattiecību pastāvēšanu, – situācija, kurā jurisdikcijas noteikšanas nolūkā esot radies jautājums par Regulas Nr. 1215/2012 2. iedaļas 7. panta 2. punkta noteikumu piemērojamību.
- 36 Minētajos apstākļos, lai gan prasītājs, izvirzot “*acte claire*” teoriju, ir uzskatījis, ka prejudiciālie jautājumi nav nedz nepieciešami, nedz nozīmīgi pamatlietā aplūkojamā strīda izspriešanai, kamēr atbildētājas savukārt ir uzskatījušas par nepieciešamu tiesas uzdoto prejudiciālo jautājumu formulēšanu, iesniedzējtiesa uzskata, ka, lai noteiktu jurisdikciju, pamatojoties uz Regulu Nr. 1215/2012, ir jāuzdod Tiesai formulētie prejudiciālie jautājumi, lai uzzinātu, kā interpretēt atbilstošos noteikumus, kuri ir nozīmīgi nolūkā atrisināt iebildi par Rumānijas

tiesu vispārējās jurisdikcijas neesamību, atbilstīgi Savienības tiesību normu mērķiem.

DARBA VERSIJA